

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3155

гр. София, 15.04.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **3503** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по искане на З. К., [населено място], обл. С., общ. Столична, [улица], чрез адв. Р. – САК, за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001227 по чл.171 т.1 б.“А“ от ЗДвП, издадена на 21.03.2022г. от зам.началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

От една страна с процесната молба се твърди липса на основания по чл.60 ал.1 от АПК, тъй като не е налице опасност за живота и здравето на гражданите, респ. няма опасност да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта, респ. от закъснението да настъпят сериозни последици. От друга страна се твърди, че отнемането на СУМПС на водач винаги води до вреди за него, тъй като същият е лишен от възможността да управлява МПС, което обикновено се използва и в работата и в личния живот. Конкретно – жалбоподателят е възпрепятстван да пътува до работното си място – в друг населен град, различен от местожителството си, а именно – [населено място], както и да води децата си до училище и на уроци в С., което води до цялостна промяна на режима и затруднява обичайните навици на семейството.

На следващо място се твърди, че с отнемането на СУМПС за неясен период – „до отпадане основанието за това“ лицето е поставено в ситуация на зависимост от съпругата си и свои близки, които следва да го закарат от едно място до друго и да свършат вместо него битови задачи, за които се налага използването на МПС.

Настоящото искане, следва да се квалифицира като процесуално допустимо - подадено от активно легитимирано лице с правен интерес / адресат на оспорената заповед по отношение на която е допуснато предварително изпълнение по закон/, като

същото е подадено в срока за обжалване на заповедта за прилагане на ПАМ.

По същество искането по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл. 172 ал.6 ЗДвП, подадената жалба срещу заповедта по чл.171 т.1 от Закона не спира изпълнението и. От своя страна, специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП на заповед по чл. 172, т. 1 от ЗДвП, поради което - приложими са общите правила по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК.

Безспорно, изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие подлежи на доказване във всеки конкретен случай в съответствие с нормативно предвидените основания. В тази връзка, оспорващият, който иска спиране, трябва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение би могло да му причини по вид, вероятност и значителност. Успоредно с това, следва да се установи и настъпването им с достатъчно вероятна степен.

Така, следва да се отбележи още, че нормативното изискване налага вредите да настъпят в резултат от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт.

Съдът приема, че описаните в молбата неудобства – „цялостна промяна на режима и затрудняване обичайните навици на семейството“ не сочат на възможно настъпване на "значителни и/или трудно поправими вреди" по смисъла на закона. ВАС е имал възможността да се произнесе, в аналогичен контекст, приемайки, че дори да се приеме, възможността на жалбоподателя да се причинят вреди от невъзможността да управлява автомобил, то тези вреди не са нито значителни, нито труднопоправими. /в под. см. напр. Определение № 6499 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3787/2019 г., VII о., Определение № 10087 от 1.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7133/2019 г., VII о. и др. /

В процесният казус изложените от жалбоподателя твърдения обосновават наличието на обичайни неудобства от организационен и личен характер, което по никакъв начин не позволява да се установят законово регламентирани условия и предпоставки по чл. 166, ал. 2 от АПК. Липсват и представени конкретни доказателства обосноваващи настъпването на значими или труднопоправими вреди.

На следващо място - възражението за неясен срок на действие на процесната ПАМ, - „до отпадане основанието за това“, създаващо правна несигурност следва да се квалифицира, като неотнормирано към въпроса за предварителното изпълнение на Заповедта, като същото представлява въпрос за преценка за нейната законосъобразност. Поради това възражението не следва да се разглежда в настоящето производство, а би било относимо в производството по оспорване Заповедта по същество.

Относно възражението за липса на факти от хипотезата на чл.171 т.1 б.„А“ от ЗДвП, а именно – липсата на „видимо“ установяване от страна на административният орган, че адресата на процесната ПАМ не отговаря на медицинските или психологическите изисквания, следва да се отбележи:

Видно от изложените мотиви, процесната Заповед е обоснована с „излъчен репортаж“ по национална медия, от който е установено, че лявото око на З. К. е увредено и зрителната му способност е значително намалена, като „видимо ирисът и зеницата са

значително увредени“.

В тази връзка, от една страна възможността на органа да се позовава на телевизионно излъчване е въпрос касаещ изцяло законосъобразността на заповедта, с оглед проведената от органа установителна дейност. Така, евентуалният порок на заповедта би се съотнесъл към допуснато нарушение в установителната дейност, обуславяща законосъобразността на приложената мярка.

В тази връзка, Върховния административен съд се е произнасял нееднократно, че „Чл. 171, т. 1, б. а ЗДвП предвижда за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се наложи принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, за когото видимо се установи, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания - до отпадане на основанието за това. Допустимо е мярката да бъде наложена не след извършена на водача конкретна проверка на пътя, при която да е било констатирано поведение в отклонение на психологическите изисквания, а поради постъпили сведения, включително за издадени наказателни постановления, водещи до обосновано предположение, че лицето няма психологическа годност да управлява моторно превозно средство./виж Решение № 3997 от 24.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 11951/2013 г., Решение № 13895 от 16.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 9572/2016 г. и др./

В този смисъл, следва да се отбележи, че от една страна фактите оповестени в средствата за масова информация, могат, при определени условия, да бъдат квалифицирани като общоизвестни по смисъла на чл.155 ГПК.

Въпроса, който обуславя тази преценка е дали по съществото си същите представляват факти или само твърдения. Дали един медийно отразен факт представлява факт, по своето правно същество, е въпрос на преценка по същество за законосъобразността на Заповедта. От значение за произнасянето по искането за спиране на процесното предварително изпълнение се явява обстоятелството, че компетентните органи по ЗДвП могат да действат в хипотезата на самосезиране, тъй като именно на тях закона възлага контролни задължения. При наличие на данни относно съществуването на обстоятелства водещи до потенциален риск по отношение на охраняемият законов интерес, същите могат и са длъжни да осъществят правомощията си. Разбира се, те носят и отговорност при незаконнообразно упражняване на правомощията си с оглед причинените на лицето вреди, които за да бъдат обезщетими не е необходимо нито да са значителни, нито труднопоравими, а единствено да са настъпили в следствие от незаконнообразен акт.

В тази връзка и доколко правомощията на органа са изпълнени законосъобразно и в съответствие с нормативните изисквания следва да се прецени при анализ законосъобразността на процесната заповед. Законовият императив - осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения, допуска издаване на заповед като процесната, но ангажира административният орган да установи съответствието и със закона, в т.ч. и относно преустановително действие на процесният ПАМ предвиждащо отпадане на основанията за прилагането му, т.е. – действително установяване годността на лицето да управлява МПС, респ. да притежава валидно СУМПС.

В заключение и що се касае до възражението за липса на основания по чл.60 от АПК, то същото не следва да бъде обсъждано само по себе си, доколкото преценката за

потенциална опасност, с цел защита общественият интерес е упражнена от законодателя, респ. предварително изпълнение следва по силата на закон, поради което съдът се произнася единствено относно наличието на предпоставки за спирането му, но не и по законосъобразността на допускането му.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 3 във вр. с ал. 4 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, съдът,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на на З. К., [населено място], обл. С., общ. Столична, [улица], чрез адв. Р. – САК за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001227 по чл.171 т.1 б.“А“ от ЗДвП, издадена на 21.03.2022г. от зам.началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР., като неоснователно. Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от неговото съобщаване.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: